

© MTÜ Neeruti Selts
Pargi tn 3 Kadrina 45201
e-post neerutiselts@hotmail.ee
kodulehekülg www.neerutiselts.ee
telefon 55525314

Mälestuskilde Viitnalt

Elmar Vakra on sündinud 30.11.1925 Vatku-Nõmme külas Joosepi talus. 1933. aastal asus ta õppima Vatku kolmeklassilises koolis, jätkas õpinguid Tallinnas keskkoolis, seejärel Polütehnilise Instituudi mehhaanika-teaduskonnas. Töötas tehases Estoplast tsehhijuhatajana. Kõik oma suved on ta veetnud Joosepil, viimased kümme aastat on elanud alaliselt Vatku-Nõmmel. Ta on tegelnud koduloo uurimisega, külarahva geneoloogia määratlemisega. Tal on kaks täiskasvanud last – poeg ja tütar – ning lapselapsed.

MTÜ Neeruti Selts toimetised A-544 2015
Digiseerinud Elmar Vakra audiosalvestise põhjal Aino Kaljo
Küljendanud, kujundanud ja toimetanud Tiiu Uusküla
Fotod erakogudest

**LOODUSHOIDLIK,
KULTUURIPÄRANDIT AUSTAV
JA SÄILITAV, AKTIIVSET
ELLUSUHTUMIST POOLDAV
MAAILMAVAADE, SEE ON
NEERUTI SELTS**

Sissejuhatuseks Viitna ajaloost lähtudes

Kui rääkida Viitnast, siis paratamatult peab pöörduma juba aastasadu tagasi, et teada saada, millal ja mismoodi see Viitna loodus üldse välja kujunes. Viitna loodus on kujunenud jääajast ja jääaja kujundatud loodus on säilinud siiani.

Praegu on Viitnal 3 järve: Pikkjärv, Linajärv ja Nabudi järv. Omal ajal oli kindlasti veel 2 järve, aga teaduslikult pole neid minu teada uuritud. Nendest järvedest olid veel laukakohad alles, kui mina noor olin. Mõnes kohas vajus jalg pinnasest läbi pehmesse mudasse. Nüüd need järvepinnad kannavad ja osaliselt on isegi juba masinad peal käinud. Need järved olid Ämupea järv, mis on peaaegu Pikkjärvega paralleelselt, ainult teisel pool maanteed. Teine järv oli Ama järv, mida praegu kutsutakse Ama sooks. Kui mina koolis käisin, siis kevadel, kui vesi soos nii soe oli, et läksime otse läbi soo Ama koolimajja, vajusime tükati pinnasest läbi. Pinnas oli veel pehme.

Hiljem hakkas see ilus looduslik koht kujunema puhke- ja kultuuriürituste paigaks. Loobu metskonna eestvedamisel alustati 1932. aastal Viitna Pikkjärve põhjakaldale kõlakoja ja tantsuplatsi ehitamist. Tantsupõrand oli küllaltki suur, umbes 25x25 m. Töid teostasid kohalikud seltsid. Sel ajal oli seltse palju ja nendes oli palju liikmeid. 23. juunil 1933. aastal oli avapidu ja sisseõnnistamine. Rahvast oli sellel ja kõigil teistel pidudel alati palju. Tihti ei mahtunud tantsijad tantsupõrandale ära.

Looduse ümberkujundamine ja korrashoid

Tol ajal oli Viitna looduse ümberkujundamine ja korrashoid tugeval järjel. Järve ümbritsev mets oli hooldatud nagu park. Üldse olid kõik metsad jaotatud kvartaliteks, kvartalite vahel olid sihid. Sihtide ristumise kohas olid kvartalipostid, millede ülemised otsad olid tahutud neljakandilisteks ja iga kandi peal oli vastava kvartali number. Kui metsas midagi juhtus, kas tulekahi või mõni õnnetus, oli kvartalinumbrite järgi täpselt teada, kuhu minna, millist sihti kasutada. Sihte pidi toimus ka palkide väljavedu, sedasi ei lõhutud pinnast. Metsalangetamine toimus ikka talvel külmunud maaga. Oli ära määratud, kui kõrge tohtis olla känd. Kännud tuli ära koorida ja oksad ära põletada, nii et metsaalune jäi puhtaks. Metsalõikuse alad olid alati kandilised, kvartali piirides. Kevadel maapinna sulades löödi lagedale puhtaks tehtud metsamaale lapid ja istutati uus mets peale. Tol ajal oli Viitna korrastatud mets väga hea koht murdmaasuusatajatele. Parajad tõusud ja laskumised sobisid hästi. Suusatajad hoidsid ise radu lahti.

Kui loodi Lahemaa Rahvuspark 1971. aasta 1. juunil, hakati talvel suusaradu buraanidega lahti lükkama ja sõidetavatena hoidma. Vahe-märkusena tahan öelda, et 1935. aasta lõpus andis riigivanem Konstantin Päts välja looduskaitse seaduse, mille dekreediga määrati 15.02.1936. a. ka looduskaitse inspektori ametikoht.

Viitna järve ümbruse korrashoidmiseks oli palgatud Loobu metskonna poolt koristaja Maria Tomlund, kes kuni II maailmasõjani koristas seda järveotsa. Pressi metsavaht jälgis järve ümbritsevat metsa ja võttis vajadusel maha kahjustatud puid. Selle tulemusena oli Viitna Pikkjärve ümbrus nagu park. Ümber järve korrastati matkamiseks looduslik rada, mida kasutasid talvel pühapäevasuusatajad edukalt ka suusarajana. Enne II maailmasõda kirjutatud raamatutes on peetud Viitna puhkekohta üheks Eestimaa kaunimaks puhkealaks. Siinkohas võib vahemärkusena öelda, et seetõttu tegi ka Eesti vabariigi president Konstantin Päts tihti Viitnal vahepeatuse, kui ta sõitis Tallinnast Orule oma suveresidentsi. Mäletan seda, et 1938. aastal püüdsin parajasti järvest õngega kala, kui tuli president ja küsis: „Kas näkkab?“ Näitasin siis oma 4-5 püütud ahvenat presidendile.

Rahvapeod

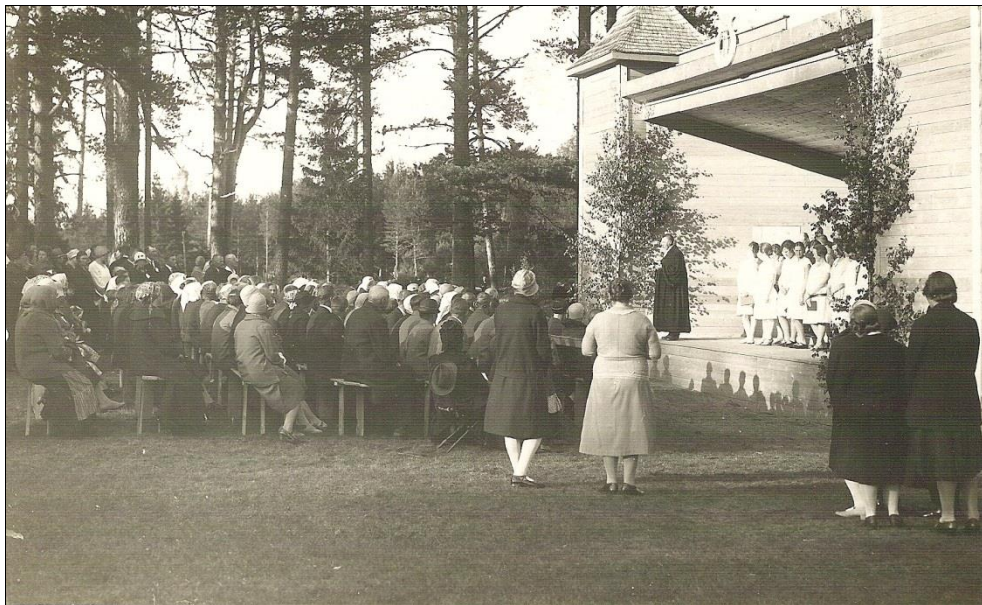
Et ümberkaudsed seltsid saaksid oma tegevuseks toetust, registreeriti Loobu metskonnas igal kevadel ära, milline selts millisel pühapäeval saab Viitna järvel peo korraldada. Kui siis loosiga langenud pühapäeval oli ilus ilm, oli peol ka palju rahvast ja peo organiseerinud selts sai peost teenitud raha oma seltsi tarbeks ja toetuseks. Et kõigil pidulistel pidi olema pilet, paigaldati peoplatsi ümber aed ja pileteid müüdi kahes teeotsas: üks teeots tuli Viitna poolt, teine Vatku poolt. Need rajad on praegugi veel alles. Nende radade otsas oli siis väike lauake ja piletimüüja. Kõik ostsid pileti, kes peoplatsile tulid. See aed, mis ümbritses peoplatsi, oli ainult kahelatiline tara, kõrgem umbes 1 m, alumine 50 cm. Kui keegi oleks tahtnud üle aia tulla, poleks see mingi probleem olnud. Aga selle aja inimene oli üsna distsiplineeritud ja ta ei tulnud mitte üle aia, vaid ostis pileti ja tuli sissetuleku kohast.

Enne seda, kui ehitati kõlakoda ja tantsupõrand, oli suur arutelu, kuhu seda teha. Taheti ehitada järvele suure saare peale. Aga arvutused ja mõõtmised näitasid, et ehitused ei mahu saarele ära, samuti ei mahu pidulised sinna. Ja see variant langes ära. Kõige suuremad peod olid Viitna järve ääres jaanipäeva ajal, nagu ka avamispidu. Peo oluliseks osaks olid ka tuletõrjeseltside võistlused.

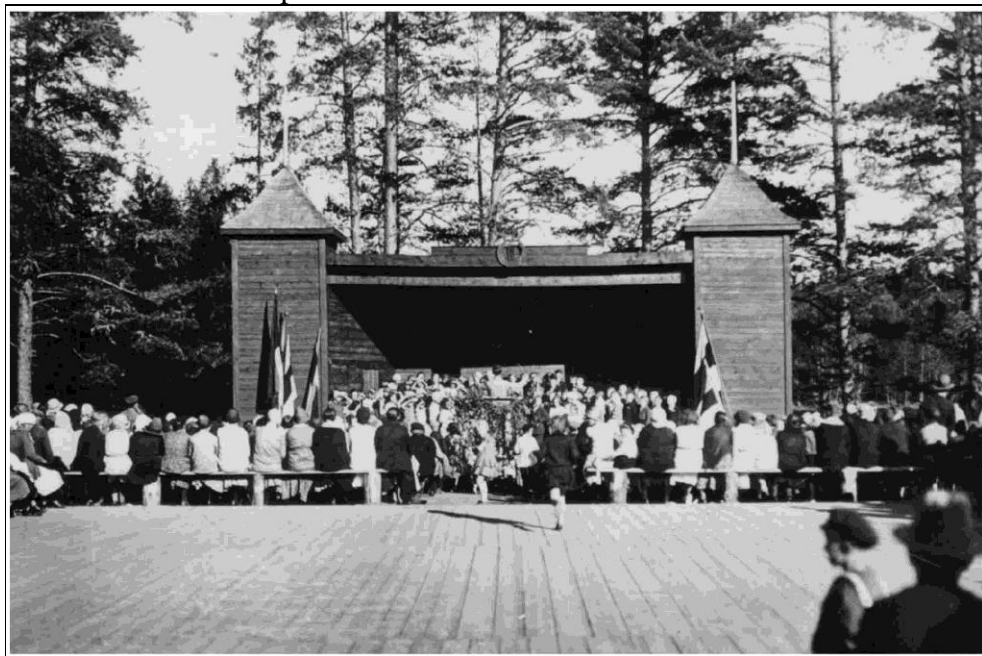
Tol ajal oli praktiliselt igas külas tuletõrjemeeskond ja tuletõrjeprits. Meeskonnad võistlesid jaanipäeval järve ääres kiiruse peale, kes said oma voolikud kõige rutem kokku ja veejoaga katki lasta eemale raami peale pandud suure paberplakati. Sellega mõõdeti ära, kui palju kulus ühel või teisel meeskonnal aega.

Kuidas anti signaalid tol ajal tuletõrjele edasi? Polnud ju sel ajal korralikku telefoniühendust. See toimus nii: igal tuletõrjerühmal oli oma signalisatsioonimees, kellel oli kodus pasun. Selle pasunaga andis ta tulekahju korral signaali. Selle signaali helide pikkused ja helid olid nagu morses ära määratud. Järgmine meeskond kuulis seda signaali ja teadis kohe täpselt, kuskohas on tulekahju. Löödi hobustele sõit sisse, pritsid peale ja sõideti tulekahjule kohale.

Nii oli see pidude pidamine kuni II maailmasõjani, kuni kõlakoda maha põletati. Jutud käisid, et oli vihmane ilm olnud ja sõdurid tegid lõkke kõlakoja põrandale. Muidugi läks kõlakoda põlema. Kas see täpselt nii oli, ei tea, aga tol ajal nii räägiti.

Rahvapeod Viitna laululaval 1930ndail aastail

Elu järve ääres ja Viitna kõrts

Kuidas elu järve ümbruses edasi arenes? Rahvas hakkas pärast sõda jälle järve ääres käima. Pidasid ei toimunud enam, aga käidi lihtsalt ujumas ja järve ääres päikest võtmas. Kahjuks peale sõda oli seal metsa all ka alkoholi tarbimine väga suur ja hakkasid esinema uppumised järves. Olin sel ajal juba treenitud poiss ujumises ja sukeldumises ja mina isiklikult tõin veest välja 5-6 inimest. Neist ainult ühte ei saanud me enam elusse, ülejäänud läksid omal jalal järvelt ära.

Siis oli Viitna apteekri abikaasa Raimond Veenpere selline aktivist, keda esimese kiirusega sai alati appi kutsutud. Tänu tema ettevõtlikkusele ja jälle Loobu metskonna abile hakati 1960. Aastal järve põhjakaldale ehitama vetelpäästejaama. Seal töötas vetelpäästjana Gustav Ernesaksa poeg Ott Ernesaks, kes teenis endale ülikooli suvevaheaegadel sellega taskuraha. Supluspiirkond oli ilusasti ära piiratud ja igas kohas ei lubatud ujuma minnagi, sest järve tagumist osa ei jõudnud vetelpäästja jälgida.

Kaunis Viitna järv 1930ndail aastail

Samal ajal hakati järve ümbruses uuesti korda looma. Selleks palgati järve ümbruse vaht Aleksander Lahi. Järvevaht oli nädalavahetustel pidevalt ametis ja jälgis inimeste liikumist ning tegevusi. Näiteks oli keelatud metsikult telkide püsti panemine. Et aga inimese tahtsid veeta järve ääres pikemalt aega, hakkas Rakvere metsamajand lahendama ööbimise küsimust. Rakvere metsamajandi organiseerimisel ja metsamajandi ehitusmeistri Alfred Elismäe käe all alustati ehitustegevusega. Selle tulemusena kerkis Linajärve äärde 1969. aastal hotell. See lahendas ära ööbimise mured. Tihti tuli aga hotellis kohti broneerida mitu nädalat ette, sest hotell oli alati puhkajaid-suusatajaid täis. Kus puhkajad aga süüa saavad? Tapa ETKVL nägi võimalust ja hakkas 1970. aastal taastama Viitna kõrtsi. Toid teostati Ulde Lahi juhendamisel. Kõrtsi valmimine lahendas puhkajate toitlustamise probleemid, samuti mängis õhtuti kõrtsis tantsuansambel ja inimestel oli ajaveetmise võimalus.

Viitna kõrts-hobu-postijaam on ajalooline hoone, esmakordselt mainitud 1768, kui Peeter I rajas Peterburi - Tallinna vahele hobustranspordi võimaluse. Seal sai väsinud hobused vahetada puhata vastu ja ka ise puhata. Tol ajal oli iga 25 versta järel hobu-postijaam.

Praegu pole Tallinn-Peterburi tee ääres peale Viitna rohkem ühtegi puidust hobu-postijaama säilinud. Kivihoonetest on veel säilinud Pikaristi ja Jõelähtme hobu-postijaamad.

1989. aastal puhkes Viitna kõrtsis salapärasel viisil tulekahju. Kõrtsi uuesti taastamisel, tänu ikka Tapa ETKVL-i juhatusele, pandi rookatuse asemel kimmikatus, mis on peal siiani.

Veel kohti ja seiku Viitna ajaloost

Viitna ajaloost veel rääkides tuleb nimetada 1922. aastal rajatud Viitna koorejaama. Koorejaamad olid tol ajal umbes 5-6 km vahedega. Siitkandi koorejaamadest viidi koor iga päev Kadrina võitööstusesse, kus sellest tehti või, mis enamasti laiali eksporditi. Palju läks Taani.

1935. aastal kolis Viitnale Kaldroo-nimeline perekond, kes ehitas sinna apteegimaja. See maja on veel praegugi alles, aga apteegina lõpetas oma tegevuse juba palju aastaid tagasi, 1998. aastal.

Viitnal oli tol ajal kaks kauplust. Juba tsaariajal rajati Sammelselja kauplus, hiljem kõrtsihoonesse 1936. aasta paiku Lassuri kauplus.

Viitnal on veel üks ajalooline koht, nimelt Viitna kalmudepealne. Praegu jääb see Kadrina ja Rõmeda teede nurga sisse. Kadrina kirikuõpetaja Gustav Beermann on seda kohta uurinud, kuid millal sinna hakati inimesi matma, pole täpselt teada. Kui aga oli katkuaeg, maeti sinna palju inimesi. Inimesi jäi ümbruskonda väga vähe järele. Tol ajal öeldi, et inimene andis nähtud jalajäljele suud, inimesi endid nähti väga harva.

Ei saa mööda minna sellisest kohast nagu Nabudi kabelimägi. Või oli seal omal ajal väike kindlus? Selle koha lähedal oli Trilli talu ja seal elasid Toominga poisid. Umbes 1936. aastal hakkasid nad huvi pärast juhutatud kohas kaevama, aga ei leidnud midagi nimetamisväärset.

Viitnal toimus aastast kaks laata: jaanilaat ja mihklilaat. Kui käisin veel Ama koolis, anti koolist laadapäeval vaba päev, et saaks isa-emaga minna saapaid ja riideid ostma. Laadaplats oli suur, ulatudes kõrtsi otsast metsavahi majani (praegune Volli kinnistu). Praegune Viitna pood jäi ka veel laadaplatsi alla.

Laadal tekkis olukordi, kus tarvitati rohkem alkoholi. Vallas oli aga konstaabel Boriss Tamm, kes jõudis igale poole ja prefekti erimäärusega viidi süüdlane kõrtsi otsas olevasse konstaablipunkti ning tehti talle protokoll. Kui määrati trahv ja süüdlane seda ära ei maksnud, viidi ta vallamaja juures olevasse arestikambrisse 2-3 päevaks järele mõtlema, kas avalikus kohas tohib ikka alkoholi juua ja kõvemat häält teha. Tol ajal rahvas austas ja ka kartis politseinikku. Kui ka Viitna järve ääres pidudel läks mõnel napsisel pidulisel hääli liiga valjuks, oli politseinik kohe kohal. Oli ütlemine, et kui juba politseiniku kuldne mütsisirm paistma hakkas, jooksid kõik korrarikkujad kiiresti laiali.

Tagasitulek kodutallu

Ilmunud Kadrina vallalehes *KODUKANT* augustis 2010

Enn Mälgandi sulest

Kui Elmar Vakra pealinnas töö ja käimised lõpetas, oli ta ainsaks sooviks pühenduda oma sünnitalule ja koduküla asjadele. Pikk eemalolek, ehkki suviti viibiti ka kodutalus, Vátku-Nõmme hingelähedasest kodunurgast oli nii mõnegi mälestuse või mõtte idanema pannud. Kolme kuu pärast oma 85. juubelisünnipäeva tähistav Elmar Vakra on pärit Vátku-Nõmme, nüüdse nimetusega Ama külast Joosepi talust. Selle talukoha ostis kunagi tema isa Gustav mõisniku von Dellingshauseni käest. See metsade rüppe peitunud, samas ka pilkupüüdvaid vaateid avav talukoht, mida kaunistab liigirikas puistu, on perelt nõudnud hea hulga tööd ja rassimist. Aga tulemus on kuhjaga seda väärt

Joosepil viibimise ajal tulid jutuks nii mõnedki asjad, mis peremehele rahu ei anna. Veelgi enam – sealse elupõlise inimesena veeres jutt ka üle oma talu piiride, sest elu ei kulgenud ju ainuüksi Joosepil.

Kool algas suitsusaunast

Eesti kooli ajalugu ulatub nelja aastasaja taha. Kirjaoskuse omandamine oli põlise eestlase, kuigi vaese ja pasteldes sauniku, suureks unistuseks. Elmar jutustab: „Minu vend Endel oli minust viis aastat vanem. Tema teadis, et kooli tuli üks vaese pere poiss, kellel polnud kodus kellagi. Ärgati kuke-laulu peale ja ema saatis poisi kooli. Aga räägiti, et kukk laulab ka öösel kell 3. Poiss aeti üles ja ta hakkas kooli minema – üks pime ju kõik. Jõudis koolimaja juurde, aga ukсед olid kõik kinni. Õnneks ärkas õpetaja kobistamise peale üles ja laskis poisi vähemalt majja sooja. See oli juhtunud umbes 1926. aastal.“

Elmar Vakra alustas oma kooliteed 1933. aastal Vátku kolme-klassilisest koolist, mis asus Ama külas. Koolis oli üks klassiruum, kus lapsed olid järgnevalt istuma paigutatud: esimeses reas istus I klass, teises reas istus II klass ja kolmandas reas III klass. Õpetaja oskas oma tundi nii läbi viia, et igale vanusele oli oma õppeülesanne ja ta jõudis kõigiga tegele-da. Ama koolis käisid Vátku, Vátku- Nõmme, Liiguste, Rõmeda ja ka üksikud Viitna küla lapsed.

Elmar jutustab: „Kevadel ja sügisel, kui Ama soo polnud kuiva jalaga läbitav, pidi kooli minema suure ringiga. Kodust Joosepi talust Jüri-

mõisa kohal Kadrina teele, seda mööda Vátku poeni ja sealt jälle Ama poole. See tee oli umbes 5 km pikk ja tagasi samuti. Kui I klassi läksin, siis oma kodust läbi metsa Jüri mõisa küläni tulin täiesti üksinda ja tihti kott-pimedas. Saatjaks ei tulnud kedagi, poiss pidi ise hakkama saama. Jüri-mõisast alates tuli juba teisi lapsi lisaks ja kooli jõudsi suure kambaga. Talvel sai kooli minekuks kasutada otseteed läbi Ama soo, mis oli ainult 1,5 km pikk.“

Kohalik vanim kool oli tegutsenud suitsusaunas. Tolles Vátku koolis oli 30 õpilast. Selle kooli asutamisaastat Vakra öelda ei osanud. Suitsu-sauna koolis käis Elmari isa Gustav. See oli aeg 1875ndate aastate paiku. Kui Elmar 1933. aastal Vátku kooli läks, oli Ama suitsusaun-kool veel alles ning seda kutsuti „vanaks koolimajaks“. Kool oli vahepeal ka Kustu talus, kus peale kaupluseruumide olid ka lühikest aega kooliklassid. Ama koolist pole tänaseks midagi säilinud. Kõik on kadunud unustusehõlma.

„Kaks aastat tagasi käisin seal. Selle koha peal on spordiplats. Huvitaval kombel pole ta võssa kasvanud. Panin sinna ka tahvlikese ülesse, et kunagise kooli asupaika tähistada. Kas see ka praegu alles on, ei tea,“ lausus Elmar Vakra.

Mida peale õppetöö tol ajal koolis tehti

„Näitemänge tehti, vabariigi aastapäeva peeti täies aus, isamaalisemalt kui praegu seda tehakse. Olid ka peod, eeskavad rahvalike kalendripühade tähistamiseks. Olen seda meelt, et Ama koolimaja asukoha juurde tuleks üles seada mälestustahvel või tähis. See ümbruskond on saanud sealt hariduse ja teetsa ellu, sadu lõpetajaid on aastate jooksul sealt edasi õppima läinud. Naaberkool Liigustes sai endale sellise tähise, meie vald pole sugugi kehvem,“ rääkis Elmar Vakra.

Viitna surnuaed – legend või tegelikkus

Selle küsimuse tõstis kunagi juba üles Kadrina kirikuõpetaja Gustav Johannes Beermann (1870-1945). Millal see surnuaed tekkis, selle kohta kindlad andmed puuduvad. Surnuaia asupaik olevat olnud Kadrina tee ja Narva maantee idapoolse nurga peal.

„Poisikesena, kolmekümnendate aastate keskpaigas, nägin seal üksikuid hauakünkaid veel olemas olnud. Kui loodi Eesti Vabariigi muinsuskaitse selts, siis pakuti sellele väljauurimiseks ka Viitna surnuaia

küsimus. Paraku ei hakanud keegi sellega tegelema,“ võttis Elmar Vakra üles ühe oma huviteemadest. „Nagu ma mäletan, ei olnud seal haudadel ühtegi risti. Aga võisid olla ka puust ristid, mis aja jooksul kõdunesid. Eelmisel suvel käis siinkandis üks tundmatu rännumees, kel isa pidavat Kadrinas elama. Too mees pidi koostama raamatut siinse (Viitna kandi – toim) ümbruskonna kohta. Temale rääkisin ma ka oma oletustest seoses Viitna kalmistuga.“

Kas Viitna surnuaia legendi on vaid suusõnal edasi antud või on midagi ka tõestusväärset olemas

„On kaks asja, mida ma tean. Kui aastatel 1935-1937 Kadrina teed laiendati, siis teehöövel lükkas kõnealusel piirkonnas maa seest välja inimesi. Ilmselt neid, mis polnud eriti sügavale maetud. Teine lugu on seotud ühe kohalike meeste kihlveoga. Viitna kõrtsis vedasid surnuaia olemasolu peale kihla Elmari isa ja teised mehed. Mängus olevat olnud kortel viina sellele, kes õieti ütleb. Mõnda kohale, kaevati haud lahti ja leiti inimese säilmed. Isa sai korteli viina endale. Arvan, et Beermann uuris seda surnuaia lugu vast põhjalikumalt. Peale selle on olemas ka legend (või tõene lugu), milles räägitakse Viitna kabelist, mis olevat asunud surnuaiast risti üle tee. Sooviksin küll, et meie ajaloolased siia oma pilgu suunaksid.“

Hauakäabas tee ääres

Möödunud suur sõda polnud veel lõppenud. Oli aasta 1944 sügis. Taanduva saksa väe kannul tungis jõudsalt edasi Punaarmee. Sakslaste poolel võeti uue mobilisatsiooniga nn lennuväe abiteenistusse verinoori poisse, kes polnud täisikkagi veel jõudnud. Oli muidugi ka vabatahtlikke. Ja nõnda juhtuski, et venelaste kiirpealetungi käigus hajutati taanduvaid saksa vägesid, mille koosseisus sõdisid ka eestlased. Neist nii mõnedki sattusid Viitna ümbruse metsadesse. Ühte sellist noorukest sõjameest märgati möödaskõitvalt vene tankilt. Snaierpüssi täpne tabamus, nooruk kukkus ja suri samas. Tema saatus ja hauarahu on südamel mitmelgi Vatu- Nõmme inimesel, sealhulgas ka Elmar Vakral.

„Mina polnud veel sõjast tagasi tulnud, kui see juhtum aset leidis. Toimus see kõik meie talu lähedal heinamaal, kus nüüd mets kasvab. Minu ema koos kohalike abilistega mattis poisi siiasamasse meie tee äärde. Oleme

kogu selle aja hauda hooldanud. Sain sepatoast ühe raudse risti, panime selle hauale. Selle külge seadsin vaskplaadi, millel hukku nimi ning sünni- ja surmadaatumid – 1929-21.09.1944. *Apollo Nurk*. Tegemist oli Rakvere noormehega, kelle isa major Nurk oli Rakveres asuva suurtüki-grupi ülemaks. Kui mu ema veel elas, käis meil ka langenu ema ning palus, et me võimaluse korral hauda hooldaksime. Ajad olid ju sellised, et kõigest rääkida ei tohtinud, rääkimata ümbermatmisest,“ pajatas Elmar Vakra kurva loo.

„Omaksed on paljud ju surnud, aga ikkagi võiks kuskilt abi otsida, et langenu ümber matta oma kodukoha kalmistule.“

Estoplastis valmisid valgustid

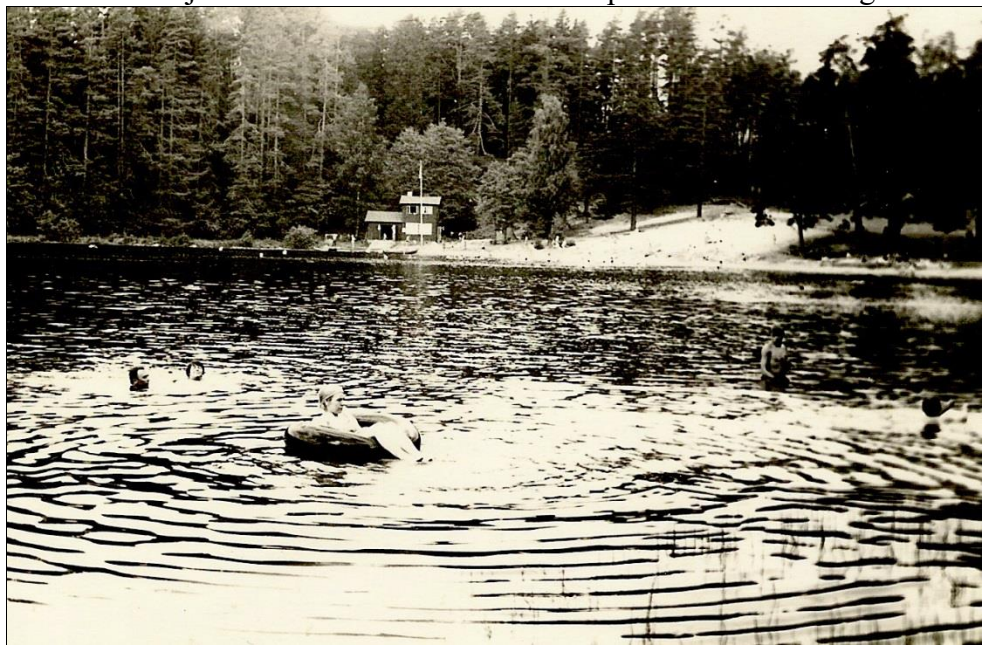
Elmar Vakra „kaare“ (vt pealkirja) sisse mahub nii mõndagi, kuid olulisima osa sellest ajast andis ta meie kunagisele valgustite tootjale Estoplastile, kus töötas üle 20 aasta ning olles ka tsehhijuhataja ametikohal. Pidevas tarbe-kaupade kitsikus vaevlev kaubandus oli õnnega koos, kui mõne partii Estoplasti valgusteid sai. 1960ndate aastate trendilambiks oli kaheharuline plisseepapist kuplitega põrandalamp, mille autoriks oli Elmar Vakra. Veel nüüdki meenutab ta hea sõnaga oma tolleaegset tööseltskonda. Endiste töötajate kokkutulekud on olnud soojad ja sõbralikud meenutuste hetked.

Ka Estoplasti aegadele on Elmar vaadanud ajaloo huvilise ja hindaja pilguga, leides ka tollases „süsteemis“ nii mõndagi kiiduväärset. Kõik siin ilmas on ju suhteline, ütleks ta selle peale.

Viitna järve ääres on hästi näha kvartalipost kvartalinumbriga

1970ndail oli Viitna vetelpäästemaja veel alles